

XVIII МІЖНАРОДНИЙ СЛАВІСТИЧНИЙ КОЛОКВІУМ

(Львів, 14–15 травня 2009 р.)

Потреба у спілкуванні вчених-славістів спричинилась до того, що, починаючи з 1992 р., у ЛНУ щорічно напередодні 24 травня – Дня пам'яті святих Кирила і Мефодія – проводиться Міжнародний славістичний колоквіум. 14–15 травня 2009 р. відбулося вісімнадцяте чергове зібрання українських і зарубіжних слов'янознавців. Про неабияке зацікавлення названим заходом свідчить понад 120 заявок на участь у ньому, що надійшли з багатьох наукових осередків України та ряду зарубіжних країн. Щоправда, через ті чи інші причини, переважно вагомі, реально у колоквіумі взяло участь 87 науковців. Серед них 48 – львів'яни, 29 – представники інших міст України (Києва, Харкова, Одеси, Житомира, Луцька, Івано-Франківська, Херсона, Ужгорода, Хмельницького, Горлівки, Ново-Волинська, Борислава). Учасниками колоквіуму були також 10 науковців із чотирьох зарубіжних країн – Польщі (6), Білорусі (2), Болгарії (1) та Угорщини (1).

Відбулося два пленарних і вісім секційних засідань, а також два тематичні. На пленарних зібраннях, з яких розпочинається і завершується робота колоквіуму, заслуговувалися доповіді, які мають загальнослов'янське звучання або ж присвячені історії та сучасному стану славістики (головним чином, в Україні). Так, на першому пленарному засіданні *В.Любащенко* (Львів) виголосила доповідь, присвячену питанню утвердження кирило-мефодіївської традиції у Галицько-Волинській Русі. Вона, зокрема, акцентувала увагу на скупих і розрізнених відомостях, які містяться у писемних джерелах, щодо поширення впливу місійної діяльності святих Кирила і Мефодія на західноукраїнські терени та їх подальший цивілізаційний вибір.

До цих пір білою плямою в історіографії вважається стан славістичних досліджень у радянській Україні 1920-х років. Певною мірою цю прогалину заповнив *В.Чорний* (Львів) своєю доповіддю про діяльність у царині слов'янознавства *М.Драй-Хмари*. В унісон з цією темою прозвучала доповідь *Л.Запкільняка* (Львів), який охарактеризував місце славістики в контексті сучасних історичних досліджень українських вчених.

На другому (заклучному) пленарному засіданні було заслухано теж три доповіді. *С.Ганус* (Ужгород), до речі, активний учасник уже кількох попередніх колоквіумів, зосередив свій виступ на характеристиці східнослов'янської (в тому числі української) славістики доби романтизму, підкресливши, що її світоглядною базою на той час був "россизм", тобто ідея цілісності усіх східних слов'ян. Як відомо, історична доля слов'ян, насамперед позбавлених власної державності, цікавила багатьох чеських вчених і громадсько-політичних діячів. Помітне місце серед них посідав *Е.Бенеш* – автор низки слов'янознавчих праць. Йому присвятив свою доповідь *М.Кріль* (Львів). Він, зокрема, звернув увагу на поєднання відомим чеським діячем питань історичного минулого слов'янських народів з їх сучасним становищем. Ще одне важливе питання – міжслов'янські взаємини у минулому і в сучасну пору, їх дослідження українськими вченими – було предметом доповіді *В.Паращича* (Харків).

На засіданнях мовознавчої секції було виголошено 22 доповіді. Блок з восьми тем стосувався слов'янської фразеології. Зокрема, 3 доповіді були присвячені фразеологічним інноваціям (*Н.Хороз*, *Ю.Дільна*, *Ю.Сагата* – усі львів'янки), ще 5 – мовним картинам світу у світлі фразеології: образ жінки – *Н.Ареф'єва* (Одеса), емоція радості – *О.Лозинська* (Львів), деякі негативні звички людей – *О.Моторний* (Львів), часові

відношення – *Л.Полицак* (Львів). У двох доповідях йшлося про проблеми відображення ідеології в старших і сучасних тлумачних та перекладних словниках – польських та українських (*Я.Стемпніевич* та *Н.Коциба* – обидві з Варшави (Польща). Три прослухані доповіді присвячено особливостям польського мовлення полоноцентричних спільнот України (*М.Зелінська* з Борислава, *Л.Король*, *О.Огорілко* зі Львова).

Окрім того, у двох доповідях йшлося про граматичну структуру чеської і польської мов (*І.Тепляков*, *А.Кравчук* – львів'яни). Обидві теми мали вихід на проблематику, пов'язану з лінгводидактикою та міжкультурною комунікацією. Про українські та чеські власні назви мова йшла у доповідях *І.Царалунги* (Хмельницький) та *Л.Осташ* (Львів). Про політичну метафору в польській та українській мовах доповідала *О.Гута* (Львів). Теоретичний характер мали доповіді про фоносемантику в лінгвістичному контексті (*Т.Ціханович* – Мінськ, Білорусь) та про термінологічний апарат дослідження мови права (*О.Катачина* – Львів). Терміни – англійські запозичення у сфері комп'ютерних технологій у хорватській мові – аналізувала *О.Ткачук* (Львів). Семантику болгарських дискурсивних слів простежила *І.Огієнко* (Київ). Граматичним особливостям двох слов'янських пам'яток – Апостола Львівського Івана Федорова та Апостола Сілезького – була присвячена доповідь *Я.Кажарновича* (Гданськ, Польща). Окрім того, дві доповіді, що стосуються досвіду викладання старослов'янської мови у вищій школі, на тематичному засіданні виголосили львів'янки *О.Албул* та *О.Лазор*.

На літературознавчій секції було заслухано 12 доповідей. Відповідно до програми колоквиуму, вони в основному виголошувалися за хронологічним принципом. *М.Косицька* (Київ) проаналізувала польськомовний трактат “Літос...” Петра Могили під кутом зору виявлення літературних традицій XVII ст. До цієї теми близько примикала доповідь *Й.Савіцької-Юрек* (Седльце, Польща), яка крізь призму літературних творів Ю.Зіморовича розкрила образ Львова та його мешканців. Розмову про Львів продовжила *С.Кость* (Львів), яка розглянула твори К.Запа, присвячені столиці коронного краю Галичини та Володимирії. *О.Янішевський* (Київ) вдався до типологічного зіставлення повістей В.Гонсьоровського “Нігілісти” та С.Ковалевської “Нігілістка”. Зрештою, до компаративістики вдалися й інші доповідачі. *Е.Антонюк* (Люблін, Польща) розглянула питання взаємин між українцями та поляками на Поділлі крізь призму оповідань Ю.Волошиновського і Я.Адамського. Білоруська дослідниця *Т.Ківяцька* (Мінськ) співставила урбаністичні образи у романах “Сестра” К.Чорного і “Місто” В.Підмогильного. У порівняльному плані розглядала формування жанру водевілю у російській та українській літературах *О.Мусулєвська* (Херсон). Про І.Шишманова як послідовного прихильника компаративістичного дискурсу у літературознавстві йшлося у доповіді *Г.Бушко* (Львів).

Декілька доповідей було присвячено творчості окремих письменників. Так, *В.Моторний* (Львів) розглянув поетичний цикл “Зів'яле листя” А.Гейдука. Про діалектику *душі/тіла* у творчості А.Лянге йшлося у доповіді *Я.Нахліка* (Львів). На парадоксах ліричного “я” Р.Воячека зосередився *О.Сливинський* (Львів). А мотив метаморфози у казках В.Назора був предметом розгляду у доповіді *М.Климець* (Львів).

Питання літературознавства розглядалися і на тематичному засіданні, присвяченому 80-річчю від дня народження видатного сербського письменника М.Павича. Найважливіші аспекти його творчості знайшли відображення у доповідях А.Татаренко, І.Лучука, М.Мазур та О.Мацюпи (усі львів'яни). Отже, загалом питанням розвитку слов'янських літератур було присвячено 16 доповідей.

На засіданнях історичної секції було заслухано 22 доповіді, переважна більшість з яких була присвячена періодам нової та новітньої історії. Фактично лише один доповідач – *Л.Войтович* (Львів) – представив тему, що безпосередньо стосувалася Середньовіччя. Він розглянув військово-політичні і династичні стосунки Угорщини зі своїми слов'янськими сусідами. Про середньовічні міста говорив і *П.Юрейко* (Львів), але лише крізь призму наукових досліджень цієї проблематики польського історика

Я.Птасьніка. Стосувалася цієї епохи і доповідь *Н.Зубашевського* (Львів), що була присвячена “оброкам”, але знову ж під кутом зору їх трактування у слов’янській історико-лінгвістичній традиції.

Низка доповідей стосувалася історії Польщі та польсько-українських відносин XIX–XX ст. Про висвітлення російською пресою початку 1860-х років польського питання йшлося у доповіді *В.Місюри* (Луцьк). Питання опозиції “свій”–“чужий”: “ляхи” та “мужики” на теренах Степового Побужжя розглянула *Т.Хоржевська* (Одеса). Про ставлення населення внутрішніх губерній Росії до біженців з Царства Польського в роки Першої світової війни йшла мова у доповіді *Т.Ліхачової* (Харків). Питання українсько-польських взаємин у листуванні Я.Лося висвітлювала *О.Юрчук* (Львів). Концепцію східноєвропейської федерації, запропоновану Є.Кунцевичем, та місце, яке мала б зайняти в ній Україна, говорив *І.Мрака* (Львів). А про внесок В.Желенського у польсько-українське примирення йшлося у доповіді, представлений *М.Геником* і *М.Сенич* (Івано-Франківськ). До цієї найчисленнішої групи тем примикає доповідь *В.Фесенка* (Харків) про вплив Польщі на словацький національний рух 1934–1938 рр.

Іншим слов’янським країнам приділено менше уваги – їм було присвячено лише по дві (Болгарії, Сербії, Білорусі) та по одній (Хорватії і Чехії) доповіді. Болгарську тематику представляли *В.Свириденко* (Харків), яка намагалась оцінити внесок у національно-визвольний рух Болгарії у 1850–1860-х роках І.Кішельського, та *Г.Докашенко* (Горлівка), яка спробувала проаналізувати особливості українсько-болгарських освітянських зв’язків за часів тоталітаризму. Що ж до сербської тематики, то її представив *О.Цвіркун* (Одеса), який охарактеризував погляди російських мандрівників на Сербію другої половини XIX–початку XX ст. Про особливості колабораціонізму четників Д.Михайловича щодо німецької окупаційної влади йшлося у доповіді *Ю.Шахіна* (Одеса). Історія Білорусі знайшла відображення у доповіді *А.Глушка* (Київ), який поставив перед собою завдання порівняти визвольні змагання українців та білорусів у 1918–1923 рр. А про патріотичний рух на білоруських землях, що перебували під владою II Речі Посполитої у 1921–1939 рр., та причини його слабкості мова йшла у доповіді *Г.Дедуріна* (Харків).

Дещо відособленою була доповідь, що стосувалася Хорватії, або радше хорватсько-українських відносин 90-х рр. XX ст., які знайшли свій вияв у перебуванні у цій країні українських миротворців. Тему ґрунтовно розкрив *М.Нагірний* (Нововолинськ). Чесько-українським зв’язкам була присвячена доповідь *О.Юрейко* (Львів), яка взялася розкрити тему, що відобразила ставлення місцевих чехів до революційних подій 1848–1849 рр. у Галичині.

Дві доповіді стосувалися слов’янського руху як в інтелектуальних середовищах, так і в міжнародних відносинах. *О.Музичко* (Одеса) охарактеризував ставлення до панславізму одеської інтелігенції другої половини XIX–початку XX ст. *Н.Сидорик* (Івано-Франківськ) простежила намагання пом’якшити гостроту слов’янського питання у низці європейських країн шляхом його розгляду на Женевських конгресах національних меншин (1925–1939). Зовсім відособленою від решти доповідей була тема, яку розглянув *Б.Чума* (Львів). Він охарактеризував “Щоденник подорожі в Московію” герцога де Лірія-і-Херіка. Його твір є маловідомим, але важливим джерелом до вивчення іспансько-російських відносин і загалом Росії 20–30-х рр. XVIII ст.

Доповіді, що були заслухані на секції “Історія культури”, відзначалися різноманітністю тематики, оскільки стосувалися різних сфер культурного життя. *Д.Гордієнко* (Львів) змалював образ слов’ян так, як він представлений Константином VII Порфірогенетом у його творі “De administrando imperio”. Про погляди М.Грушевського на проблему болгарсько-українських релігійно-культурних взаємин XIV–XVI ст. йшла мова у доповіді *І.Штика* (Львів). *С.Мицук* (Житомир) ознайомив присутніх з доробком вчених Ніжинського історико-філологічного інституту князя Безбородька (кінця XIX–початку XX ст.) у вивченні слов’янської рукописної книги. Болгарський вчений *К.Михайлов*,

який у даний час працює у Брянську (Росія), зібрав і систематизував відомості про Болгарію та болгар у російському середовищі XIV–XIX ст. Погляди Юрія Венеліна на процес національного пробудження слов'янських народів у другій чверті XIX ст. охарактеризувала *Т.Полещук* (Львів).

Міжетнічні взаємини знайшли відображення у трьох доповідях. *С.Жуков* (Харків) розглянув питання російсько-українських стосунків у земських школах Харківщини другої половини XIX–початку XX ст. Цього ж відрізка часу стосується заселення чеськими колоністами Поділля. Про їх взаємини з місцевим населенням йшлося у доповіді *Х.Геровської* (Варшава, Польща). Становище слов'янських етнічних меншин у сучасній Угорщині охарактеризував *Т.Попович* (Будапешт, Угорщина).

У трьох доповідях йшла мова про польське культурне та суспільно-політичне життя. Діяльність та ідеологічну базу польського товариства міжвоєнного часу “Прометей” охарактеризував *В.Комар* (Івано-Франківськ). *М.Левицька* (Львів) розглянула відображення української теми у польському живописі середини XIX ст. Увіковічення у пам'ятках Личаківського некрополя у Львові діячів Інституту Оссолінських дослідила і розповіла про це учасникам колоквиуму *Г.Гошко* (Львів). Про польські нумізматичні товариства у Львові XIX–першій третині XX ст. говорилося у доповіді *Р.Масика* (Львів). Діяльність відомого польського архівіста *С.Третера* та упорядкування ним родинного архівного фонду охарактеризував *В.Камінський* (Львів). Порівняльну характеристику досвіду опрацювання національних фондів архівістами Польщі та України дав *Р.Мельник* (Львів). Ще одна доповідь на тему архівістики, виголошена *А.Сайпановою* (Харків), стосувалася особистого архівного фонду проф. *С.Сідельнікова*, що зберігається у Центрі болгаристики Харківського університету.

Ще один блок доповідей у секції культури складала теми, пов'язані зі слов'янською усною народною творчістю. Про весняні обрядові пісні та ігри слов'ян у дослідженні *О.Зілинського* йшлося у доповіді *О.Голубець* (Львів). Порівняльну характеристику українських і російських історичних пісень про татарський полон дав *В.Козловський* (Львів). Заслугує на увагу зіставлення польських легіонерських та українських стрілецьких пісень, що знайшло відображення у доповіді *О.Кузьменко* (Львів). Останнім штрихом в огляді тем, пов'язаних з усною народною творчістю, була доповідь *Є.Луньо* (Львів) про польський антирадянський анекдот в українському середовищі.

Підсумовуючи роботу XVIII Міжнародного славістичного колоквиуму, відзначимо, що, як і попередні колоквиуми, він проходив у творчій атмосфері. І на пленарних, і на секційних засіданнях доповідачам ставилися питання, що стимулювало активне обговорення заслуханих доповідей. На підсумковому пленарному засіданні була розглянута пропозиція активніше залучати до участі в колоквиумі провідних славістів – як українських, так і зарубіжних. Водночас зазначалося, що для цього необхідні певні матеріальні затрати.

Володимир ЧОРНИЙ

“МОВА ЯК ІНОЗЕМНА: ПРОБЛЕМИ СЕРТИФІКАЦІЇ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ”

(Львів, 23–24 квітня 2009 р.)

23–24 квітня 2009 р. у Львівському національному університеті імені Івана Франка відбулася міжнародна наукова конференція “Мова як іноземна: проблеми сертифікації за європейськими стандартами”, організована кафедрою польської філології та кафедрою українського прикладного мовознавства філологічного факультету у співпраці зі Школою польської мови і культури Сілезького університету (Республіка Польща) та Львівською обласною громадською організацією “Центр україністики”.

Ідея організації та проведення конференції народилася в стінах Львівського університету восени 2008 р., під час зустрічі директора Школи польської мови і культури Сілезького університету проф. Йоланти Тамбор з працівниками кафедр польської філології та українського прикладного мовознавства в рамках циклу післядипломного навчання зі спеціальності “Польська мова як іноземна” при кафедрі польської філології, яке для слухачів з України проводили фахівці із Сілезького університету. Бажання польських та українських мовознавців обмінятися досвідом у справах підготовки державних сертифікаційних програм, тестів та іспитів з рідної мови як іноземної вилилося згодом у ході проведення у Львові згаданої конференції, в цікавій продуктивній науково-методичній дискусії.

До наукової делегації з Польщі увійшли вчені із Сілезького університету в Катовіцах (Йоланта Тамбор, Александра Ахтелік, Агнешка Мадея, Барбара Морцінек), Вроцлавського університету (Анна Домбровська, Анна Бужинська-Каменецька, Уршуля Добеш), Університету Марії Кюрі-Склодовської в Любліні (Анна Бучер). Усі вони брали або беруть активну участь у реалізації державних сертифікаційних програм з польської мови як іноземної, тому їхній практичний досвід виявився дуже цінним для українських колег, що працюють над проблемами сертифікації української мови. Доповіді були, зокрема, присвячені: історії польської системи сертифікації та здобутому в цій сфері досвіду поляків (*А.Домбровська*), визначенню валідності тестів з польської мови як іноземної (*А.Ахтелік*), ролі фонових знань у навчанні й тестуванні мови як іноземної (*У.Добеш*), а також навчанню і тестуванню: польської граматики (*А.Мадея*), письма (*А.Бучер*), розуміння текстів та говоріння (*Б.Морцінек*), аудіювання (*А.Бужинська-Каменецька*). Ці доповіді вичерпно представили основний спектр проблематики, пов'язаної з підготовкою екзаменаційних завдань з усіх видів мовленнєвої діяльності та способами їх перевірки й об'єктивного оцінювання. Акцентовано важливе й складне питання про те, яке місце в мовних завданнях може чи повинен займати національно-культурний компонент. З доповідей можна було почерпнути цінну інформацію про особливості польського досвіду в методиці викладання мови іноземцям, що було корисним і для присутніх на конференції українців, котрі займаються мовною підготовкою іноземних студентів, і для викладачів кафедри польської філології Львівського університету, які навчають польської мови українців.

З українського боку з ключовими доповідями виступили львівський мовознавець Данута Мазурик та київські вчені Любов Мацько і Лариса Паламар. У їхніх доповідях йшлося про особливості державного стандарту української мови як іноземної (*Д.Мазурик*), а також про кваліфікаційні рівні завдань (*Л.Мацько*) та модульно-рейтингову систему оцінювання знань (*Л.Паламар*) з української мови як іноземної. Жваве обговорення викликала дуже цікава доповідь *Олександри Антонів* (Львів) про культурний компонент у тестах з української мови. Про термінологічний апарат Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти доповідала *Марія Блажко* (Київ).

Кілька доповідей запропонували українські полоністи. *Алла Кравчук*, зокрема, проаналізувала відповідність університетської програми з польської мови як іноземної державним програмам сертифікаційних іспитів з польської мови. Співавтором цієї доповіді була *Моніка Русін* – випускниця Сілезького університету, котра протягом кількох років стажувалася та працювала на кафедрі польської філології Львівського національного університету імені Івана Франка. Про фразеологію в програмі університетських полоністичних студій та в матеріалах сертифікаційних екзаменів з польської мови як іноземної доповідали *Юлія Дільна* і *Юлія Сагата*. Особливостям викладання та тестування українського синтаксису в польськомовній

аудиторії була присвячена доповідь *Оксани Огорілко*. Кілька заявлених раніше і включених до програми конференції доповідей не було виголошено через відсутність доповідачів (*Світлана Адаменко*, Львів–Геттинген, Німеччина; *Світлана Романюк*, Варшава, Польща; *Тетяна Лагута*, Харків; *Лариса Селіверстова*, Харків, *Андрій Панченков*, Київ), однак читач зможе з ними ознайомитися в запланованих до видання матеріалах конференцій та збірниках наукових праць.

Проведена у Львові міжнародна конференція стала, з одного боку, вагомим етапом сертифікаційної діяльності українських філологів, а з другого – послужила ще більшому згуртуванню міжнародного середовища осіб, що займаються сертифікацією мови як іноземної.

Алла КРАВЧУК

**“ЮЛІУШ СЛОВАЦЬКИЙ:
ПОГЛЯД З ПЕРСПЕКТИВИ XXI СТОЛІТТЯ”
(Львів, 2–3 грудня 2009 р.)**

2–3 грудня 2009 р. у Львівському національному університеті імені Івана Франка відбулася міжнародна студентська наукова конференція “Юліуш Словацький: погляд з перспективи XXI століття” – перша наукова літературознавча конференція, самостійно організована молодіжною кафедрою польської філології. Тема конференції була навіяна історичним моментом – саме торік виповнилося 200 років від дня народження геніального польського романтика, великої людини польсько-українського пограниччя. Конференція, ідеєю якої завдячуємо непересічній дослідниці польського романтизму, доцентів кафедри польської філології Людмилі Петрухіній, стала одним із не надто численних українських голосів у ювілейному хорі.

Конференція зібрала молодих дослідників творчості Словацького з кількох наукових осередків України й Польщі: Львівського національного університету імені Івана Франка, Дрогобицького державного педагогічного університету, Національного університету “Острозька академія”, Кременецького обласного гуманітарно-педагогічного інституту, Ягеллонського університету (Краків), Університету імені Адама Міцкевича (Познань), Сілезького університету (Катовіце). З привітальним словом під час пленарного засідання виступили, зокрема, проректор ЛНУ ім. І.Франка Марія Зубрицька та віце-консул Генерального консульства Республіки Польща у Львові Марцін Зеневич.

Учасники та гості конференції мали змогу прослухати близько двадцяти п’яти доповідей на пленарному та трьох секційних засіданнях (“Теоретичні аспекти творчості Юліуша Словацького”, “Переклад, рецепція, компаративістика” і “Біографічні та історичні контексти”).

У теоретичній секції – найбільшій за кількістю доповідей – було представлено дуже широкий спектр тем, позицій і методологій. Подеколи представлена спроба застосування сучасної літературознавчої методології до “канонічного” тексту Словацького, як це нерідко буває, давала несподіваний, а то й приголомшливий ефект. Однією з найцікавіших у цьому сенсі пропозицій була доповідь *Марії Деліматі* з Познані, яка спробувала глянути на здійснену Словацьким інтерпретацію драми Кальдерона “Незламний князь” крізь призму концепції аб’єктивізації Юлії Крістевої. Ще задовго до постановки цієї концепції, в основі якої лежить ідея важковловимого “проміжного” стану між суб’єктом та об’єктом (“аб’єкта”) у творі Кальдерона-Словацького,

з'являється її майже ідеальний прототип – фігура Князя, чия суб'єктивність неухильно деградує.

У світлі теорії карнавалізації Бахтіна запропонувала прочитувати поему Словацького “Беньовський” *Грина Блотська* з того-таки Познанського університету. Її колега *Анна Колос* зосередила увагу на проблемах інтертекстуальності та іронії в драмі “Балладина”.

Окрема група доповідей стосувалася реконструкції образу гетьмана Мазепи у творчості Словацького – в контексті польському, польсько-українському та загальноєвропейському. *Марта Кацвін* із Кракова запропонувала прочитувати образ Мазепи крізь призму концепції мономіфу Дж.Кемпбела, конфронтуючи в рамках однієї фундаментальної міфічної “оповіді про героя” дві версії історичної постаті – гетьмана-авантюриста, ловеласа (європейська, байронівська версія) та гетьмана-героя (українська версія). *Юлія Роговська*, студентка Острозької академії, заакцентувала на методах реінтерпретації історії в поемі Словацького “Мазепа”, на точках незбіжності між представленим світом романтичного твору та історичними фактами. “Триптих” доповідей про Мазепу завершив виступ *Світлани Микуляк* із Кременця, зосереджений на аспекті компаративному, – доповідачка порівняла образ Мазепи в однойменних поемах Юліуша Словацького та Володимира Сосюри.

Ще один цікавий блок доповідей стосувався біографічних контекстів творчості автора “Срібного сну Саломеї”: тут на першому плані перебували стосунки поета з матір'ю, які досі залишаються непростю й дискусійною темою. Дискусії довкола певних аспектів цих стосунків та їх інтерпретацій виникли й під час конференції – особливий ентузіазм дискутантів викликала доповідь *Ольги Гулько* з Острога, котра запропонувала поглянути на взаємини Юліуша Словацького та Саломеї Словацької-Бекю крізь призму Едипового комплексу. Такий погляд, хоч і не новий, незмінно викликає протилежні думки й доводить, що історична постать Словацького, історико-біографічні та психологічні обставини його творчості досі вивчені набагато менше, ніж власне тексти. Не так евристичну, як, радше, інформативну цінність мали виступи *Романи Матвіїв* і *Тетяни Бойко* (Кременець) та *Ольги Грушицької* (Острого), присвячені різним аспектам впливу кременецького оточення на формування світогляду та чуттєвості поета, епістолярній спадщині Словацького тощо.

Ширшу філософсько-історичну перспективу дослідження запропонував студент Познанського університету *Томаш Евертовський*, який зосередився на слов'янофільських аспектах історіософської думки Словацького та запропонував відчитувати їх у контексті постколоніальної теорії. Слов'янофільство поета було потрактоване у доповіді як реакція на характерний для епохи Просвітництва погляд Заходу на слов'янський світ, який, по суті, перебував у межах стосунків колонізатора та колонізованого.

Окремим елементам поезики та образності у творах Словацького була присвячена низка доповідей студентів Львівського університету. У фокусі їхнього дослідження були мотиви дороги (*Василь Гутник*), ночі (*Ольга Лис*). Спробу інтегрувати різні аспекти представленого світу та розглянути їх у діахронічній перспективі здійснив *Назар Семчій* в доповіді про еволюцію часопростору у творчості Словацького.

На превеликий жаль, через різні обставини на конференцію не прибуло кілька доповідачів, які вивчають сучасну рецепцію творчості та переклади творів Юліуша Словацького. З цього блоку доповідей вирізнялися виступи, присвячені сучасним театральним інтерпретаціям драм польського романтика (*Сильвія Чахур* і *Томаш Ковальський*) та українським перекладам Словацького, які здійснив Дмитро Павличко (Тетяна Білорус).

Конференція була ювілейною, проте аж ніяк не парадно-формальною спробою згуртувати молодих дослідників творчості Юліуша Словацького з України та Польщі. І спробою успішною, доказом чого слугували хоча б тривалі й цікаві кулуарні дискусії після завершення секцій. Мандрівка до рідних місць Словацького – Кременця й околиць – та сходження на символічну для польського романтика гору Бону, якими завершилася конференція, стали для всіх учасників нагодою прилучитися до спадщини автора “Кордіана” й “Беньовського” не лише через дослідницький метатекст, але й через присутність та поетичне слово.

Остан СЛИВИНСЬКИЙ